

מסכת מועד קטן דף יג.

• משנה יב: - וכולן אם כווננו מלאכתן במועד, **יאבדו**.

• גמרא יג. - בעי מיניה **רבי ירמיה מרבי זירא**, כוון מלאכתו במועד ומת, מהו שיקנסו בניו אחריו, מי אמרינן גברא

קניס והא ליכא, או דלמא ממונא קניס רבנן, והא איתא?

אין ללמוד משם, דשאני התם משום....	אם תמצי לומר....
דאיסורא דאורייתא, אבל כוון מלאכתו אינו איסור דאורייתא, דהא בלא מתכוין מותר לגמרי.	צרם אזן בכור, שאסור לעשות כן משום "מום לא יהיה בו", וקנסוהו רבנן דלא יהנה ממנו, ואם מת, קנסו בנו אחריו,
דכל יומא מפקע ליה ממצות.	מכר עבדו לעובד כוכבים ומת, קנסו בנו אחריו, (דאי ברח מן העובד כוכבים, אין ישראל יכול לכופו לעבודתו)

• **א"ל תניתנה** שדה שנטלו ממנה קוצים שבה בשביעית, תזרע למוצאי שביעית,

נזבלה בעגלות או על ידי דיר בהמה, לא תזרע למוצאי שביעית,

ואמר ר' יוסי בר חנינא שאם מת, בנו זורעה, **אלמא לדידיה** קנסו רבנן, לבריה לא קנסו רבנן.

• **אביי** - אם **טימא טהרותיו של חברו**, אע"פ שהיזק שאינו ניכר לאו שמיה היזק, לדידיה קנסו רבנן, אבל אם מת,

בנו אינו משלם, דלבריה לא קנסו רבנן. [אביי מחדש שאפילו את"ל שבשאר דברים קנסו את בנו אחריו, בהיזק שאינו ניכר שמעיקר

הדין לא נחשב נזק, לא קנסו את הבן (ריטב"א)]

מסכת מועד קטן דף יג.

- **משנה** - אין לוקחין בתים עבדים ובהמה, אלא לצורך המועד, או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל.
- **בעא מיניה רבא מרב נחמן, שכר פעולה שאין לו מה יאכל מהו?**
- **רב נחמן** - תנינא "או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל", מאי לאו "שאיין לו מה יאכל" לאתויי שכר פעולה שאין לו מה יאכל, וא"כ **מותר**.
- **רבא** - י"ל **שאסור**, ואין לו מה יאכל הוי פירוש לצורך המוכר, היינו אין למוכר מה יאכל.
- **אביי** - באמת **מותר**, דתנן אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו שאין לו מה יאכל הרי זה יכתוב, וע"כ "אין לו מה יאכל" הוי דבר בפני עצמו ואינו תלוי באינו מאמינו, שאפילו יש לו מה יאכל יהא מותר לכתוב במקום שאינו מאמינו, ואלא מאי שהוי דבר בפני עצמו ששכר פעולה באין לו מה יאכל מותרת.
- **רב ששת** - **אסור**, דתנן וחכ"א שלש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות, החייטין והספרין והכובסין, ואיתא בברייתא החייטין שכן הדיוט תופר כדרכו בחוה"מ, הספרין והכובסין שכן הבאין ממדינת הים והיוצא מבית האסורין מותרין לספר ולכבס בחוה"מ, וא"כ ראינן שכל מה שמותר בחוה"מ באופן מיוחד, מותר בכל אופן בערב פסח, וא"כ אם שכר פעולה מותרת במקום שאין לו מה יאכל, יהא כל מלאכות מותרין בערב פסח? ואלא מאי, ששכר פעולה ואין לו מה יאכל, **אסור**.
- **קושית רב פפא** - ע"כ אין חול המועד תלוי בי"ד, דהא לכ"ע בנין מותרת בחוה"מ במקום סכנה שסותר כותל הגוהה לרה"ר ובונה כדרכו, ולפי הנחת רב ששת יהא בנין מותרת בי"ד?
- **קושית רבינא** - כמו קושית רב פפא שלפי זה צריך להתיר סופר בערב פסח, שכן כותבין קידושי נשים, גיטין, ושוברין בחוה"מ?
- **אלא אמר רב אשי** שאין לדמות חוה"מ לערב פסח, שבחוה"מ אסור משום טירחה, ובמקום פסידא התירו רבנן. ולענין י"ד החייטין והספרין והכובסין מותרין משום צורך יו"ט, וזה דתני בברייתא מה שהתירו בחוה"מ, לא לתלות זה בזה, אלא להראות שיש לג' אומניות אלו צורך המועד, דהא התירו בחוה"מ, ושכר פעולה **מותרת** שאין לך צורך המועד גדול מזה.

מסכת מועד קטן דף יג

מסנה	ביאור המשנה (רש"י, רש"י כת"י, גמרא)
אין מפנין מבית לבית	אין מפנין כלים ותבואה מבית אחר רחוק מזה, מפני הטורח
אבל מפנה הוא לחצרו	אבל מפנה הוא מבית שבחצרו לחצרו
אין מביאין כלים מבית האומן	בחול המועד שלא לצורך הוא
אם חושש להם, מפנן לחצר אחרת	שחושש שמא יגנבום גנבים מבית האומן, מפנן לחצר אחרת, למעט בטורת. א"נ שצריך האומן לשכרו ואין בעה"ב מאמינו שלא ישאל ממנו פעם אחרת שכרו.

ורמינהו...	מסנה - אין מביאין כלים מבית האומן (וכל שכן שאין מוליכין)	מסנה פסחים - מוליכין ומביאין כלים מבית האומן, ואע"פ שאינן לצורך המועד
.1	בחורה"מ	בי"ד
.2	חורה"מ - במאמינו	חורה"מ - באינו מאמינו
<p>קושית הגמ' - אה"נ מיושב אמאי מביאין כלים מבית האומן משום שאינו מאמינו, אבל לא מיושב הסתירה של מוליכין, דאין טעם לומר מוליכין משום שאינו מאמינו? אלא מחורתא כדשנינן מעיקרא.</p>		

מסכת מועד קטן דף יג:

משנה

- **מחפין** (מכסין) את הקציעות בקש, ר' יהודה אומר אף מעבין.
- מוכרי פירות כסות וכלים מוכרים בצנעה לצורך המועד,
- הציידין והדששות (שדשין וכותשין חיטין לדייסא) והגרסות (שטוחנן פולין לגריסין) עושין בצנעה לצורך המועד, שמא יאמרו זה לוקח שלא לצורך המועד.
- ר' יוסי אומר, הם החמירו על עצמן.

גמרא - פליגי בה רבי חייא בר אבא ורבי אסי, ותרוייהו משמיה דחזקיה ורבי יוחנן....

פליגי בה....	אקלושי,	אסמוכי,	עושה אותה כמין כרי, שמכנסין אותן ביחד כדי שיהו נוחין לכסות.
חד אמר - מחפין	✓	✗	✗
מעבין		✓	✗
וחד אמר - מחפין	✓	✓	✗
מעבין			✓
תניא נמי הכי מעבין			✓

לפי זה, יש לפרש משנתנו:	מכסין את הקציעות בקש	ר' יהודה אומר אף מעבין
חד אמר	אקלושי	אסמוכי
וחד אמר	בין אקלושי, בין אסמוכי	עושה אותו כמין כרי
תניא נמי הכי		עושה אותו כמין כרי

מסכת מועד קטן דף יג:

איבעיא להו, ר' יוסי שאמר הם החמירו על עצמן, זה...	לחומרא	או לקולא?
ת"ק	מוכרין ועושין בצנעה לצורך המועד	
ר' יוסי	לא הוו עבדי כלל, ואסור אפילו בצנעה	זה שמוכרין ועושין בצנעה הוי חומרא שהחמירו על עצמן, אבל מעיקר הדין מותר בפרהסיא.

ת"ש..... ור' יוסי לחומרא:

מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה לצורך המועד	ר' יוסי אומר תגרי טבריה הן החמירו על עצמן שלא היו מוכרין כל עיקר.
צדי חיות ועופות ודגים צדין בצנעה לצורך המועד	ר' יוסי אומר צדי עכו הן החמירו על עצמן שלא יהו צדין כל עיקר.
דשושי חילקא טרגיס וטיסני דוששין בצנעה לצורך המועד	ר' יוסי אומר, דשושי צפורי הן החמירו על עצמן שלא יהו דוששין כל עיקר.

מסכת מועד קטן דף יג:

אביי - חטין חדא לתרתי / רב דימי - כוסמת, ואינו חולק לשתים	חילקא
אביי - חדא לתלת	טרגיס
אביי - חדא לארבעה	וטיסני

- **מיתניבי**, (סלת של בני כרכין מקבלת טומאה שהוכשרה במים, ובני כפרים אין מקפידין אסולת נקיה ללתות במים וסלת שלהן טהור שלא הוכשר מעולם, אבל) חילקא טרגיס וטיסני טמאין בכל מקום אפילו בכפרים דא"א להם בלא לתיתה במים, ולכן הוכשרו לקבל טומאה. **ובשלמא** לאביי כדי לעשות חדא לשתים צריך לתיתה במים, אבל **לרב דימי** קשיא, דהא אין צריך לתיתה לכוסמת שאין מחלק לשתים?
- **תירוץ - הכא** הכוסמת קלופה, וצריך לשרות במים כדי לקלוף אותה, ולכן מוכשר לקבל טומאה. **ונקראת** חילקא, דכשנוטל הקליפה, הוא חלק.

- **מיתניבי הנודר מן הדגן, אסור** אף בפול המצרי יבש, **ומותר** בלח, ומותר באורז, בחילקא וטרגיס וטיסני, ובשלמא למ"ד חדא לתרתי וכו', היינו דמותר בחילקא משום דנפקו להו מתורת דגן, אלא למ"ד כונתא, דגן מעליא הוא, ונשאר הגמ' **בקשיא**.

ברייתא	רב הונא	
<p>חנות הפתוחה לסטיו (מקום צנוע), פותח ונועל כדרכו, פתוחה לרה"ר, פותח דלת אחת ונועל דלת אחת, ובעיו"ט האחרון של חג, מוציא ומעטר את שוקי העיר בפירות, בשביל כבוד יו"ט האחרון. ומשמע דוקא משום כבוד יו"ט, הא לאו הכי אסורה בפרהסיא?</p>	<p>התיר רב הונא לסוחרי תבלינים ללכת למכור את סחורתם בשוק כדרכם בפרהסיא.</p>	<p>קשיא על רב הונא מן הברייתא</p>
<p>הא בפירות ששייך למכור לזמן מרובה, ויש חשד שקונה לצורך שאר ימות השנה, ולכן אסור בפרהסיא.</p>	<p>הא בתבלין, שאין ראויין להתקיים, ולכן ליכא חשדא, ולכן מותר למכור בפרהסיא.</p>	<p>תירוץ של הגמ'</p>

הדרן עלך מי שהפך